

Hírlevél – 2022/1.

Szeretettel köszöntjük kedves Olvasóinkat!

Új évet kezdtünk, s azt bizonyára minden Olvasónk tudja, hogy ez az esztendő sok különlegességet hozhat. Nemcsak úgy általában, hanem néven nevezhető konkrétumokban is.

Nyakunkon a koronavírus, immár az 5. hullám, aminek a várható következményeiről még csak sejtésünk sincs, de a tavalyi esztendő számtalanszor írta felül az előzetes váradalmakat. Tehát jobb, ha még csak nem is találgatunk.

Országgyűlési választások jönnek, ami az egész társadalom szempontjából rengeteg feszültséggel teljes kérdést vet fel...

Ha a világ folyamatait nézzük, csak kapkodjuk a fejünket, mennyi robbanásszerű változás, mennyi értelmezhetetlen értékrendváltás jellemezte az elmúlt néhány rövid esztendőt. Ebben bizonyára ez az esztendő sem fog szűkölködni, hacsak...

Hacsak nem történik valami olyan esemény, ami fenektől forgatja fel ezt az egész világot és állítja meg a vesztébe rohanó emberiséget.

Ami pedig a mindennapokat illeti, jó ha nem feledjük: a mi feladatunk az Úr Jézus követése és az bizony lépésről lépésre történik. Ha aggódásunk, félelmünk, vagy éppen közömbössé válásunk megakadályoz ebben, akkor nagyon rossz úton járunk. Hiszen az imént felsorolt listában akár az is benne lehetett volna: Jézus jön, vagy mi megyünk hozzá.

Mi, Krisztusban hívó emberek egyre jobban értjük, mit jelent az a sóvárgó felkiáltás: „A Lélek és a menyasszony így szól: „Jöjj!” Aki csak hallja, az is mondja: „Jöjj!” Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!” (Jel 22:17.

A következő sorok a „Ne merüljön feledésbe“ pályázatunkra érkeztek

Nem felejttem el!

Már 10 éve annak, hogy negyedik advent vasárnapján reggel a 6 órás buszhoz indultunk férjemmel unokánk bementési napjára. Mondtam, hogy siessünk, de a férjem szerint volt még idő. Ebben a pillanatban láttuk, hogy a busz meg sem állt, mert nem volt sem fel-, sem leszálló utas. Mi 10 méterre voltunk hozzá. Nem láthatott bennünket az épületek között.

- Na most mi lesz? – kérdeztem én. Jobbra tekintettünk, és láttuk, ott jön egy kis piros autó. Megállt. Kérdezte: Hova mentek volna? – Mondtuk, a berettyóújfalui buszállomására. Onnan tovább akartunk utazni unokánk bementési ünnepére.

- Tessenek beülni! – mondta Gábor, akit férjem ismert, én még nem is találkoztam vele soha. A félúton jártunk, amikor én azt mondtam, de jó, hogy magának is épp most kellett jönni! Erre ő megszólalt: nekem pont

ellenkező irányba kellett volna menni. A barátom elaludt, s amíg elkészül, erre jöttem. Miért? Talán válasz nélkül is megértjük.

Csak egy köszönömért tette ezt. Karácsony következett, vittem a három gyermekének egy kis csomagot. Később hívtam hálaadó ünnepélyünkre is. Meg is ígérte, hogy eljön. Akkor sajnós azt mondta, elfelejtette, de folyóiratainkat olvassa.

Én nem felejttem el ezt a történetet, talán soha. Hiszem, hogy az Úr nem felejtí el őt, és bennünket sem. Még ha anyja el is felejtkezett róla, mert intézetben nőtt fel, az Úr nem felejtkezik meg róla, rólunk. „Ha apám, anyám elhagyna is, az Úr magához fogad engem.” (Zsolt 27:10)

Sz. Imréné, Bakonszeg

Látszólag egyszerű történet, de amikor valaki egy ilyen helyzetbe kerül, s az Úr segítséget rendel, akkor érzi át igazán, hogy a legegyszerűbb esetek mögött is fel lehet fedezni Urunk segítő kezét. Az elmúlt esztendőben a MERA számos esetben átélt hasonló helyzeteket. Nagyon örülünk annak, hogy Antenna újságunk számára új nyomdát találtunk az előző megszűnése után és annak is, hogy a munkatársaink hűségesen igyekeznek helyállni aszolgáltatban.

Szalóczyné Móra Inke írásai sokakat megörvendeztettek már, de januárban egy újabb érkezett tőle...

Kincsek birodalma

„Az igaznak házában nagy kincs van“. - Példabeszédek 15,6.

1945 után embermillióknak kellett megbarátkozni a szegénységgel. Az értelmetlen világháborút követően, szinte nem volt olyan ember, akinek ne lett volna vesztesége. Ki a hozzá legközelebb állót, ki az egész családját, gyermekét, otthonát, hazáját, vagyonát, egzisztenciáját veszítette el. A pénz semmit sem ért. A fővárosban, a bombatámadásoknak köszönhetően alig maradt épen néhány üzlet. Am a polcok itt is üresen meredtek a betérőkre. Csupán az illegális cserekereskedelem virágzott. Budapest éhezett. Az éj leple alatt, a bátrak az utcákon heverő döglött lovakat darabolták fel, hogy az éhhaláltól megmeneküljenek. Nagymamám egy reggel, karján férje esküvői frakkjával távozott. Késő este tért csak haza, hóna alatt szakadt katona zubbonyba rejtett, nagy darab szalonnával. Így működött az értékközpontú cserekereskedelem.

A XXI. század, egyesek által sokat emlegetett, úgynevezett mélyszegénysége, össze sem hasonlítható az akkori nyomorúsággal. Mégis, akinek kettő volt valamiből, az az egyiket gondolkodás nélkül odaadta a nincstelennek. Szinte minden keresztyén családnak volt legalább egy pártfogoltja, akinek a sorsát a maguk szerény eszköztárából is, önként magukra vették. Ebből mára csak az az évvégi, egyszeri, médiafényben csillogó, jótékonykodás maradt.

A mi családunk pártfogoltja a szomszéd ház pincéjében lakó idős Czumpf Ede úr volt, akit csupán édesanyánk szólított úgy, hogy úr. Apánk csak úgy említette, hogy „anyátok rongyos pártfogoltja”. Keresztnevét csak az tudta, aki elolvasta a kapu melletti névtáblát. A szomszédok úgy emlegették, hogy „nagyon fázhat az a szegény Czumpf”, vagy „napok óta ki se dugta az orrát az öreg Czumpf”. Ez utóbbit nem lehetett nem észrevenni, mivel a kis öreg, délutánonként még a legnagyobb hidegben is kiült néhány percre a bejárata előtti ütött-kopott kis padra.

Egy alkalommal édesanyánk épp a vasárnapi ebédmaradékot csomagolta össze, amikor feltette a szokásos kérdést.

- Ki szeretne kísérőm lenni a jótékonykodásban?
- Czumpf bácsihoz megyünk? Mert akkor természetesen szívesen veled tartunk - válaszolt nevemben is Levente bátyám.

Nem állíthatom, hogy mindenben nagy lett volna az egyetértés közöttünk, de ebben a kérdésben egyfor-

mán gondolkodtunk. Nem a szegénység látványa vonzott minket, hanem az a sok, egymásnak ellentmondó kósza hír Czumpf úrról, ami körül lengte őt és aminek szerettünk volna a végére járni. Volt, aki szentnek tartotta, de volt olyan is, aki hajléktalan pincefoglalnak nevezte. Egyik sem felelt meg a valóságnak, mert aki járt nála, annak az első, ami a szeme ügyébe került, a falon egy régi képkeretbe foglalt IDEIGLENES LAKÁSKIUTALÁS kissé megsárgult, pecsétellátott hivatalos okirata. A hajléktalan jelzót azért ragasztották rá rosszindulatú emberek, mert ez az ágról szakadt aggastyán, minden reggel hat órakor cikória kávéfőzött két hajléktalannak és pléh bögrékben kikészítette a lakása előtti kis padra. A cikória kávé jellegzetes, erős illata elárasztotta a környéket. Olyan volt ez a mindent átható illat, mint a híveknek a templomba hívogató harangszó. A két hajléktalan percekben belül előkerült és jóízűen elfogyasztotta a meleg lötyt. Az üres bögréket a pad alá helyezték s máris elégedetten tovább álltak. Valószínű, hogy tisztában voltak azzal, hogy nemkívánatos személyek ezen a környéken. Bátyó nehezményezte, hogy minket sosem kínált meg Czumpf úr, azzal a titokzatos illatú kávéjával, ezért addig kérleltük az otthoniakat, míg egy alkalommal megkóstolhattuk a furcsa illatú nedűt. A kóstoló után Levente bejelentette:

- Olyan pocsek volt ez a meleg lötyt, hogy én bizony maradok a megszokott vizes kakaómnál.

Ezekben az években Budapesten tejről csak álmodozni lehetett, a tejpört, pedig aranyárban mérték, ezért jó, ha vasárnap igazi kakaót ihattunk. A pincelakás egyetlen helységeből állt. Kevés fény áradt be a keskeny bukó ablakokon. Hátul a mosókonyhába és az onnan nyíló mellékhelyiségbe lehetett kijutni. A lakás tele volt lomizott /lomtalanításkor összeszedett/ ócskasággal, mégsem keltett rendetlenség érzést. Tisztaság volt a szobában, noha tele volt rakva kacatokkal. Dobozokban különböző méretű szegek, papírszakban üres gyufáskatulyák, egy másikban lyukas harisnyák, odébb kötegekben régi újságok tornyosultak. A szerszámosláda mögött a szegeken lógtak a különböző vastagságú és hosszúságú kötélrészletek. Minden zárt zsák felett, egy-egy falra szegezett mintapéldány jelezte, hogy mi található a göngyölegben. Kampókon lógtak a pléh bögrék,

edények, ruhák, nyakkendők, egy behorpadt katonai bukósizak, de volt ott még zománcozott bili is. Levente bátyám tetszését az üres gyufásdobozok nyerték meg.

- Sokkal jobbak ezek, mint az építőkockáim! Annyi van belőle, hogy akár még a jeruzsálemi templomot is meg lehetne építeni. Egy alkalommal gyermeki közvetlenséggel megkérdezte az öregurat, hogy kinek gyűjtögeti ezt a temérdek értéktelen kacatot? Például ezeket a szakadt harisnyákat?

- Tudod fiam - válaszolt csendesen a pincelakó - a tárgyaknak funkciói vannak. Csupán meg kell becsülni őket és akkor fel lehet ismerni, hogy mi, kinek s mire lenne jó. Sokan betérnek hozzám egy-egy szögért, szerszámért, alkalmasint tanácsért is, ha arra szorulnak. Ha jeges az út, a hölgyeket sokszor megóvták az eleséstől, bokatoréstől a cipőre ráhúzott ócska harisnyák. Ilyenkor megkocogtatják az ablakomat és én már tudom is mire van szükségük. Szinte nem múlik el nap kuncsaft nélkül. Viszik azt, amire szükségük van, hálából hozzák azt, ami már otthon nekik felesleges. Pénzt nem fogadok el senkitől, de ha egy jó szóval fizet, én azért vagyok a leghálásabb. A legnagyobb öröm, ha másoknak segítségére lehetek valamiben, vagy ha valaki kincse talál az én szegényes birodalmamban. Ilyenkor annyit mondok: „aztán használja egészségben. Nálam úgyszólván csak a helyet foglalta”.

Édesanya az asztalra helyezte a két kis ételes dobozt. A férfi a hálálkodás után félénken így folytatta:

- Ma én is sütöttem. Megengedi -e nagyságos asszonyom, hogy megkínáljam a gyerekeket egy kis kukoricamáléval?? Csillogó szemünket látva, meg se várta a választ, már csomagolta is a számunkra ismeretlen, ígéretes illatot árasztó süteményt. Bátyó lelkesen megköszönte és így búcsúzott el az idős embertől.

- Jó volt nálad Czumpf bácsi, ebben a kincsek birodalmában. Máskor is eljöhettek?

- Mindig szeretettel várlak benneteket, de megkérlek, hogy ne túlozz! Ebben a szegényes kis lakásban nincsenek kincsek. Itt csupán egyetlen kincs van, amit még meg se mutathattam nektek. Ha majd Isten is úgy akarja, legközelebb megmutatom az én kincsemet.

Amikor a következő vasárnapi ebéd után édesanya csomagolni kezdte a maradékot, mindketten azonnal öltözni kezdtünk, jelezvén, hogy mi kérés nélkül is szívesen elkísérjük a „kincsek birodalmába”. Alig vártuk, hogy szaván fogjuk Czumpf bácsit és végre megláthassuk ennek a titokzatos embernek, egyetlen féltve őrzött kincsét...

Az volt az érzésem, hogy már várt minket, mert az asztal virágos terítővel volt letakarva. Bodza szörppel kínált.

- Két napja itt járt a két hajléktalan barátom és egy nagy zsák bodza virággal ajándékoztak meg. Nekik köszönhetjük ezt a finom nedűt. Azt mondták, hogy nem út mellől szedték, hanem olyan helyről, ahol nincs forgalom és tiszta a levegő.

Ekkor hátra ment és előhozott egy nagy, nehéz könyvet. Olyan óvatosan helyezte az asztalra, úgy tárta elénk, mintha újszülöttet tartott volna a kezében.

- Ez a könyv volt az én drága édesanyám, özvegy Czumpf Alfrédné született Kamarás Kamilla Szent Bibliája. Amióta ő hazaköltözött az Úrhoz, én olvasom. A borító mögötti kemény lapra ragasztva őrzöm az egyik imádságát:

Uram! Légy segítségül, hogy tudjak Lelked által olyan közelségbe kerülni hozzád, hogy megértssem, amit nekem mondani akarsz, amit tőlem kívánsz és vársz. Hadd mehessen minden csak a Te irányításod és akarated szerint életemben. Add Jézusom, hogy a hitnek harcát én is mindvégig meg tudjam harcolni, hogy világíthasson életemben a Te életed. Ne magamat, hanem csak Téged akarjalak megmutatni a körülöttem élőknek, akiket rám bízál szolgálatra. Csak Rád bízva mindent, csak a Te erőddel, Szentlelked teljes irányításával élhessek. Amen.*

- Édesanyám gyakran mondta, hogy ebben a könyvben mindent megtalálok, amire szükségem lesz az életben. Sőt, még annál többet is! Ma már tudom, hogy igazat mondott. Nektek is azt ajánlom, hogy naponta olvassatok belőle. Eleinte talán nem mindent fogtok megérteni belőle, de minél gyakrabban olvassátok, Isten annál többször, annál jobban nyitja meg előttünk az Ige ajtaját. Ami ebben a könyvben olvasható, az olyan, mint a harcosnak a pajzs. Életet ment. Megvéd, megóv a kisértő támadásaival szemben. Ugyanakkor a karjainkat szabadon hagyja a jócselekedetekre. Érdemes kipróbálni! Ez még nem minden, amit erről a könyvről mondani tudnék. Ha sikerült felkeltenem az érdeklődéteket, akkor legközelebb szívesen folytatom.

Este az ágyban bátyó azon morfondírozott, hogy vajon mit jelenthet az a szó, hogy „funkció” no meg, hogy eddig még azt a szót se hallotta bodza szörpre mondani, hogy nedű? Végül fogadalmat tett, hogy ezentúl akármilyen mérges is lesz rám, soha többé nem fogja hozzám vágni a Bibliáját, mert ma délután Czumpf bácsi meggyőzte arról, hogy ez nem csupán egy könyv- bár apa szerint azzal is barbárság dobálózni-, de ez a világ legértékesebb könyve. Isten szava az emberhez. Szent Biblia.

Sz-né Móra Inke

*Ez az imádság úgy maradt meg máig, hogy Czumpf úr végakarataiban Szent Bibliáját Édesanyánkra hagyományozta. Amióta Ő is hazatért, én őrzöm.

Hadd osszunk meg néhány imatémát is!

- Az Antenna decemberi számának kiadása után újra sok kérdéssel kellett szembenéznünk. Az egyik ezek közül a postára adott, de soha nem kézbesített Antennák problémája. Érdeklődésünkre a posta nem tud érdemben reagálni, hiszen csak akkor lehetne egy adott Antenna célbajutását ellenőrizni, ha nagy költségek árán minden egyes magazint térítvevényes küldeményként adnánk fel. Ez nem megoldható. Viszont azt tapasztaltuk, hogy többen készségesen vállalták, hogy a saját Antenna mellett szívesen fogadják egy gyülekezet, vagy egy adott település Antenna újságjait, s amolyan MERA postásként, vagy MERA futárként személyesen juttatják el az adott címre. Ez adta az ötletet, hogy keseressük azokat, akik vállalják az ilyen jellegű szolgálatot!
- A 10, vagy annál több Antennát igénylő olvasókhöz szeretnénk más szolgáltató igénybevételével eljuttatni a küldeményt. Ehhez azonban tudnunk kell a pontos cím mellett a telefonszámot is. Kérjük, tegyék ezt lehetővé azzal, hogy megadják ezeket az adatokat!
- Nagyon keressük azokat, aki vállalnák a MERA csapathoz való önkéntes csatlakozást. Ha valaki készletet érez erre, kérjük jelezze a radio@mera.hu címen, vagy telefonon.
- Az elmúlt napokban mind a MERA honlapján, mind a facebook oldalán komolyabb változásokat hajtottunk végre.
A facebook oldalon tematizáltuk a videóüzenetek rovatot, amiért külön köszönet illeti Bereczki Krisztina munkatársunkat, aki áldozatos munkával csoportokra bontotta a felkerülő anyagokat, hogy a sorozatok korábbi részeit keresők is könnyen megtalálják a kívánt fejezeteket.
A honlapon Jenei-Kulcsár Dóra segítségével új lehetőség várja azokat, akik kisgyermeküknek, vagy unokáiknak szeretnék egy-egy történettel kedveskedni. A Mai történetek címke alatt valóban minden napra található egy történetet, mégpedig szombaton és vasárnap az Ószövetség egy-egy eseményét adjuk közre gyerek nyelven, hétközben pedig gyermekeknek szóló novellák, elbeszélések színesítik a sort. Január végétől a Gyerekkuckó rovat veszi majd át az adventi naptár helyét és akkor a korábbi fejezetek is elérhetőek lesznek, immár összegyűjtve.
- A videóüzeneteknél is eljött a változás ideje. A következő hetekben a gyerekek számára új sorozat indul „Gyermekek az Isten szolgálatában címmel“, de az Apostolok Cselekedeti végére érve a felnőttek számára is új típusú programot szeretnénk indítani vasárnaponként.
- A bibliaóra felvételei még mindig online üzemmódban készülnek. EZ jelentős többletmunkát jelent Cseri Zsolt munkatársunknak, viszont lehetővé teszi a folyamatos munkát, s így tudjuk leginkább lecsökkenteni a lehetséges veszélyeket...
- Többen panaszolták, hogy másokra bízott adományokról nem kaptak visszajelzést. Sajnos, ebben a kérdésben mi nem tudunk tenni semmit, de azt szeretnénk jelezni, hogy aki a MERA számára adományt küld, s elérhetősége, címe rendelkezésre áll, minden esetben visszajelezzük. (Ennek a körlevélnek is ez az egyik célja!)

Végül hadd köszönjük meg az elmúlt hónapok imatámogatása mellett az adományokat is! Isten áldását kívánjuk minden Olvasónknak!